
Proloog

NANIGEN
9 OKTOBER, 23:55

Hij reed ten westen van Pearl Harbor over de Farrington Highway langs velden met suikerriet die donkergroen kleurden in het maanlicht. Dit was lang een landbouwgebied van Oahu geweest, maar sinds kort waren er dingen gaan veranderen. Aan zijn linkerhand zag hij de platte stalen daken van het nieuwe bedrijventerrein Kalikimaki die als zilveren spiegels in het omringende groen lagen. In werkelijkheid, zo wist Marcos Rodriguez, was het niet echt een bedrijventerrein; de meeste gebouwen werden als goedkope pakhuizen gebruikt. Verder waren er nog een winkel met scheepsbenodigdheden, een knul die surfplanken op bestelling maakte, een stel machinewerkplaatsen en een metaalbewerker. Dat was het wel zo'n beetje.

En natuurlijk de reden voor zijn bezoek vanavond: Nanigen Micro Technologies, een nieuw bedrijf van het vasteland dat in een groot gebouw aan de andere kant van het complex was gevestigd.

Rodriguez verliet de hoofdweg en reed tussen stille gebouwen door. Het was bijna middernacht; het bedrijventerrein was verlaten. Hij parkeerde voor Nanigen.

Van buiten leek het gebouw op alle andere: geen verdiepingen, en een stalen gevel met een dak van golfplaten. In feite gewoon een grote loods met een goedkope constructie. Maar Rodriguez wist dat het daar niet op-hield. Voordat het bedrijf dit gebouw had neergezet, was er diep in het lavagesteente een put gegraven die vol was gezet met elektronische apparatuur. Pas toen was deze onopvallende façade opgetrokken, die inmiddels bedekt was onder fijn rood stof van de nabijgelegen akkers.

Rodriguez trok zijn rubberen handschoenen aan en liet zijn digitale camera met infraroodfilter in zijn zak glijden. Vervolgens stapte hij uit zijn auto. Hij droeg een bewakersuniform. Hij trok zijn pet omlaag voor het geval er camera's waren geplaatst die de straat in de gaten hielden. Hij haalde de sleutel tevoorschijn die hij een paar weken eerder van de receptiöniste had gepikt toen ze na haar derde Blue Hawaiï onder zeil was gegaan. Hij had hem laten kopiëren en had hem teruggebracht voordat ze wakker was geworden.

Van haar was hij te weten gekomen dat Nanigen bestond uit een kleine vierduizend vierkante meter laboratoria en hightechvoorzieningen waar volgens haar aan geavanceerde robotica-projecten werd gewerkt. Wat voor soort projecten dat waren, was haar niet helemaal duidelijk, behalve dat de robots extreem klein waren. 'Ze doen een of ander onderzoek met chemicaliën en planten,' had ze enigszins vaag uitgelegd.

'Zijn daar robots voor nodig?'

'Blijkbaar.' Ze had haar schouders opgehaald.

Maar ze had ook verteld dat het gebouw zelf niet beveiligd was: geen alarmsysteem, geen bewegingssensoren en geen bewakers, camera's of laserdetectors. 'Maar wat gebruiken jullie dan?' had hij gevraagd. 'Honden?'

De receptiöniste had haar hoofd geschud. 'Niks,' had ze gezegd. 'Alleen een slot op de voordeur. Ze zeggen dat ze geen beveiliging nodig hebben.'

In eerste instantie had Rodriguez sterk het vermoeden gehad dat Nanigen pure nep was; een of andere constructie om de belasting te ontduiken. Een bedrijf dat geavanceerde technologie maakt, is niet gevestigd in een stoffige loods ver buiten Honolulu op grote afstand van de universiteit, waar alle hightechondernemingen mee samenwerkten. Als Nanigen helemaal hier zat, hadden ze vast iets te verbergen.

Dat was ook de mening van de cliënt die Rodriguez om die reden had ingehuurd. Eigenlijk was rondgluren in technologiebedrijven niet zijn normale werk. Meestal kreeg hij opdracht van advocaten om mannen te fotograferen die in Waikiki hun echtgenotes bedrogen. En ook in dit geval was hij ingehuurd door een plaatselijke advocaat, Willy Fong. Maar Willy was niet de cliënt, en hij had geweigerd een naam te noemen.

Rodriguez had zijn vermoedens. Nanigen had blijkbaar miljoenen dollars uitgegeven aan elektronica uit Sjanghai en Osaka. Enkelen van die leveranciers wilden waarschijnlijk weten wat er met hun producten werd gedaan. 'Is het dat soms, Willy? Zijn het de Chinezen of de Japanners?'

Willy Fong had zijn schouders opgehaald. 'Je weet dat ik daar niks over kan zeggen, Marcos.'

'Ik snap er niks van,' had Rodriguez gezegd. 'Ze hebben daar geen be-

veiliging. Je klant kan net zo goed zelf een keer inbreken om te zien wat ze aan het doen zijn. Daar hebben ze mij niet voor nodig.’

‘Zal ik de klus dan maar aan een ander geven?’

‘Ik wil gewoon weten wat hier gaande is.’

‘Ze willen dat je uitzoekt wat er in dat gebouw gebeurt en dat je wat foto’s maakt. Dat is alles.’

‘Het bevat me niks. Volgens mij is het een nepbedrijf.’

‘Dat zit er wel in.’

Willy had hem een vermoeide blik geschonken alsof hij wilde zeggen: Wat interesseert jou dat nou? ‘Je hebt in elk geval geen last van bewakers die je de hersens inslaan.’

‘Dat is ook weer waar.’

Willy had zijn stoel naar achteren gerold en zijn armen over zijn machtige pens gevouwen. ‘Oké, Marcos. Wat gaat het worden?’

Nu hij midden in de nacht in de richting van de voordeur liep, voelde Rodriguez zich plotseling nerveus. *Ze hebben geen beveiliging nodig.* Waar sloeg dat in godsnaam op? Iedereen had tegenwoordig beveiliging nodig – en niet zo’n beetje ook – zeker rond Honolulu. Je had gewoon geen keus.

Er zaten geen ramen in het gebouw, er was alleen een metalen deur. Op een bordje ernaast stond: NANIGEN MICROTECHNOLOGIES, INC. En daaronder: ALLEEN OP AFSpraak.

Hij stak de sleutel in het slot en draaide hem om. De deur klikte open.

Veel te simpel, dacht hij terwijl hij een blik op de lege straat wierp en naar binnen glipte.

De nachtverlichting zorgde voor een zachte gloed in een hal met glazen wanden, een receptie en een wachtruimte met zitbanken, tijdschriften en bedrijfsliteratuur. Rodriguez deed zijn zaklamp aan en begaf zich in de richting van de gang verderop. Aan het einde van de gang waren twee deuren. Hij opende de eerste en betrad een volgende gang met glazen wanden. Aan weerszijden bevonden zich laboratoria met lange zwarte werkbanken vol apparatuur en daarboven schappen met potten. Om de tien meter stond een zoemende roestvrijstalen koelkast en iets wat op een wasmachine leek.

Volgeprikte mededelingenborden, Post-its op de koelkast, whiteboards waarop formules waren gekrabbeld – de algehele indruk was nogal rommelig, maar Rodriguez kreeg sterk het gevoel dat dit een echt bedrijf was; dat Nanigen hier inderdaad wetenschappelijk werk verrichtte. Waar hadden ze robots voor nodig?

En toen zag hij ze. Maar het waren verrekt rare dingen. Doosachtige zilvermetalen apparaten met mechanische armen en rupsbanden en allerlei aanhangsels. Ze leken op de apparaten die ze naar Mars stuurden. Ze waren er in allerlei vormen en maten. Sommige hadden de afmetingen van een schoenendoos, maar andere waren een stuk groter. Toen zag hij dat naast elk exemplaar een kleinere versie van dezelfde robot stond. De kleinste hadden het formaat van een duimnagel: minuscuul, maar uiterst gedetailleerd. Op de werkbanken stonden enorme loepen opgesteld waarmee het personeel de robots kon zien. Hij vroeg zich alleen af hoe ze zulke kleine dingen konden bouwen.

Rodriguez kwam aan het einde van de gang en zag een deur met daarop TENSORKERN. Hij duwde hem open en voelde een koel briesje. De ruimte erachter was groot en donker. Rechts zag hij lange rijen met rugzakken die aan haken aan de muur hingen, alsof hier regelmatig mensen kwamen die gingen kamperen. Voor de rest was het vertrek leeg. Er klonk luid gebrom van een of ander elektrisch apparaat, maar verder hoorde hij niets. Het viel hem op dat in de vloer diepe groeven met een hexagonale vorm waren aangebracht. Of misschien waren het grote hexagonale tegels; in het schemerduister kon hij dat niet beoordelen.

Aan de andere kant, zo besefte hij plotseling, bevond er zich iets onder de vloer. Hij kon vaag een ingewikkelde wirwar van hexagonale slangen en koperdraad zien. De vloer was van een soort doorzichtig plastic, en nu hij erdoorheen keek, begon hij langzaam de enorme elektronische constructie te ontwaren die beneden hem was ingegraven.

Rodriguez ging op zijn hurken zitten om beter te kunnen zien. Terwijl hij naar de hexagonen beneden zich tuurde, zag hij een druppel bloed op de vloer spatten. En toen nog een. Rodriguez staaarde er verbaasd naar, en het duurde even voordat hij eraan dacht een hand naar zijn voorhoofd te brengen. Hij bloedde, vlak boven zijn rechterwenkbrauw.

‘Wat zullen we-’ Hij had op een of andere manier een snee opgelopen. Hij had niets gevoeld, maar er zat bloed op zijn handschoen, en zijn voorhoofd bloedde nog steeds. Hij kwam overeind. Het bloed druppelde langs zijn wang en zijn kin op het uniform. Hij bracht opnieuw zijn hand omhoog en haastte zich het dichtstbijzijnde lab binnen, op zoek naar tissues of een doekje. Hij vond een doos Kleenex, liep naar een fonteintje met een spiegel erboven en depte zijn gezicht droog. Het bloeden begon al minder te worden. Het wondje stelde weinig voor, maar het was messcherp. Hij had geen idee hoe het was gebeurd, maar het zag eruit als een papiersnee.

Hij wierp een blik op zijn horloge. Het was tien voor halfeen. Tijd om weer aan de slag te gaan. Het volgende moment zag hij op de rug van zijn

hand een rode snijwond verschijnen. De huid vouwde zich open van zijn pols tot aan zijn knokkels en begon te bloeden. Rodriguez slaakte een gil van ontzetting. Hij griste nog een stapel tissues uit de doos en pakte vervolgens een handdoek die aan de wasbak hing.

Hij scheurde er een reep vanaf en wikkelde die om zijn hand. Plotseling voelde hij pijn in zijn been. Toen hij omlaag keek, zag hij dat er halverwege zijn dij een snee in zijn broek zat, en daar bloedde hij ook.

Rodriguez dacht niet verder meer na. Hij draaide zich om en zette het op een lopen.

Hij rende trekkebenend de gang door, terug naar de voordeur. Hij was zich ervan bewust dat hij genoeg bewijsmateriaal achterliet om hem later te kunnen identificeren, maar dat interesseerde hem niet. Hij wilde alleen maar zo snel mogelijk weg.

Even voor één uur parkeerde hij voor het kantoor van Fong. Het licht op de eerste verdieping brandde nog. Rodriguez liep achterom en strompelde de trap op. Hij was verzwakt door bloedverlies, maar verder was hij in orde. Hij klopte niet aan en ging via de achterdeur naar binnen.

Fong was in gesprek met een man die Rodriguez nog nooit had gezien. Het was een Chinees van in de twintig die een zwart pak droeg en een sigaret rookte. Fong draaide zich om. 'Wat heb jij in godsnaam gedaan? Je ziet er niet uit.' Fong stond op, deed de deur op slot en kwam terug. 'Heb je gevochten?'

Rodriguez leunde zwaar op het bureau. Hij bloedde nog steeds. De Chinese man, die ook was opgestaan, deed een stap achteruit en zei niets. 'Nee, ik heb niet gevochten.'

'Wat is er dan gebeurd?'

'Geen idee. Het gebeurde gewoon.'

'Wat sta je nou te lullen, man?' zei Fong kwaad. 'Dat slaat nergens op. Wat is er gebeurd?'

De Chinese man hoestte. Rodriguez keek naar hem en zag dat onder zijn kin een gebogen rode lijn was verschenen. Langs zijn witte overhemd sijpelde bloed omlaag. De man keek ontzet. Hij bracht zijn hand naar zijn keel, en het bloed stroomde tussen zijn vingers door. Hij viel achterover.

'Godsammelazarus,' zei Willy Fong. Hij haastte zich naar voren en keek naar de man die sidderend op de grond lag; de hakken van zijn schoenen trommelden op de vloer. 'Heb jij dat gedaan?'

'Nee,' zei Rodriguez, 'dat zeg ik net.'

'Jezus, wat een ellende,' zei Fong. 'Moet dat nou met alle geweld in mijn kantoor? Ben je wel helemaal fris? Want als ik dit moet opruimen—'

Aan de linkerkant van Fongs gezicht sproeide een fonteintje van bloed omhoog. De doorgesneden slagader in zijn hals pompte straaltjes naar buiten. Hij drukte zijn hand op de wond, maar het spoot tussen zijn vingers door.

‘Godverdomme,’ zei hij, en hij liet zich in zijn stoel zakken. Hij staaarde naar Rodriguez. ‘Wat is dit?’

‘Geen flauw idee,’ zei Rodriguez. Hij wist wat er ging komen. Hij hoefde er alleen maar op te wachten.

Hij voelde het sneetje in zijn hals vrijwel niet, maar de duizeligheid kwam snel, en hij viel voorover. Hij lag op zijn zij in een kleverige plas van zijn eigen bloed en staaarde naar Fongs bureau. Die smeerlap heeft me niet eens betaald, dacht hij. En toen werd hij omringd door duisternis.

De koppen meldden DRIE DODEN BIJ BIZARRE ZELFMOORDACTIE. Het verhaal stond in geuren en kleuren in de *Honolulu Star-Advertiser*. Inspecteur Dan Watanabe schoof de krant opzij. Hij keek op naar zijn chef, Marty Kalama. ‘Ik word suf gebeld,’ zei Kalama. Hij droeg een bril met een metalen montuur en knipperde voortdurend met zijn ogen. Hij zag er meer uit als een leraar dan als een politiemann. Maar hij was *akamai*, een slimme vent die wist wat hij deed. Kalama zei: ‘Ik hoor dat er problemen zijn, Dan.’

‘Met die zelfmoord?’ Watanabe knikte. ‘Zeker weten. En niet zo’n beetje ook. Volgens mij zit er een luchtje aan.’

‘Waar hebben de kranten het vandaan?’

‘Waar ze alles vandaan hebben,’ zei Watanabe. ‘Hun grote duim.’

‘Laat maar horen,’ zei Kalama.

Watanabe hoefde zijn aantekeningen er niet op na te slaan. Een paar dagen na zijn bezoek aan de plaats delict stonden de beelden nog helder op zijn netvlies. ‘Willy Fong heeft een kantoor op de eerste verdieping van een van die kleine gebouwtjes aan Pu’uhui Lane, niet ver van Lilihi Street, ten noorden van de snelweg. Houten pandje met vier kantoren, beetje smoezelig. Willy is zestig, je kent hem waarschijnlijk wel. Hij verdedigt mensen uit de stad die dronken achter het stuur hebben gezeten. Kleine zaakjes. Nooit ergens voor opgepakt. Andere mensen in het gebouw klaagden over de stank die uit Willy’s kantoor kwam, dus wij eropaf. Drie overleden mannen. Volgens de lijkschouwer waren ze al een dag of twee, drie dood; nauwkeuriger konden ze het niet maken. De airconditioning was uit, dus het stonk er als de pest. Ze zijn alle drie overleden aan steekwonden. Willy had een doorgesneden halsslagader en is leeggebloed in zijn stoel. Aan de andere kant van het vertrek lag een jonge Chinese knul, nog niet geïdentificeerd, mogelijk een Chinees staatsburger. Halsader en slag-

ader doorgesneden; die is snel doodgebloed. Het derde slachtoffer was die Portugees met die camera, Rodriguez.’

‘Is dat niet die kerel die foto’s maakt van mannen die vreemdgaan met hun secretaresse?’

‘Precies. Kreeg regelmatig klappen. Hoe dan ook, die was er ook bij, en hij had steekwonden over zijn hele lichaam – gezicht, voorhoofd, handen, benen, nek. Ik heb nog nooit zoiets gezien.’

‘Heeft hij die zelf veroorzaakt?’

Watanabe schudde zijn hoofd. ‘Nee. En volgens de lijkschouwer ook niet. De wonden zijn door iemand anders toegebracht binnen een tijdsbestek van ongeveer een uur. Op de trap aan de achterkant is zijn bloed gevonden, en zijn voetafdrukken lopen omhoog. Er zat ook bloed in de auto die naast het gebouw geparkeerd stond, dus hij bloedde al voordat hij naar binnen ging.’

‘Wat is er volgens jou dan gebeurd?’

‘Geen idee,’ zei Watanabe. ‘Als dit zelfmoord is, zitten we met drie mannen zonder afscheidsbriefje, en dat is erg onwaarschijnlijk. Er is ook geen mes gevonden, en we hebben het kantoor tot op de laatste vierkante centimeter onderzocht. Het was trouwens aan de binnenkant afgesloten, dus er kan niemand weg zijn gegaan. En de ramen waren vergrendeld. We hebben de kozijnen en lijsten wel op vingerafdrukken onderzocht voor het geval er iemand door naar binnen is gekomen. Maar rond de ramen zijn geen verse vingerafdrukken gevonden, alleen een hoop stof.’

‘Heeft er misschien iemand een mes door de wc gespoeld?’ vroeg Kalama.

‘Nee,’ antwoordde Dan Watanabe. ‘We hebben geen bloed in het toilet gevonden. Dat betekent dat er vanaf het begin van de steekpartij niemand meer is geweest. We zitten dus met drie mannen die in een afgesloten ruimte zijn doodgestoken. Geen motief, geen wapen, niks.’

‘En nu?’

‘Die Portugese detective is eerst nog ergens anders geweest. Daar moet hij zijn verwondingen hebben opgelopen. Ik ga maar eens uitzoeken waar dat is gebeurd – waar het is begonnen.’ Watanabe haalde zijn schouders op. ‘Hij had een bonnetje bij zich van Kelo’s in Kalepa, een Mobil-benzinestation. Daar heeft hij om tien uur ’s avonds de tank volgegooid. We weten hoeveel benzine hij heeft verbruikt en dat hij vanaf zijn bestemming terug is gereden naar Willy. Aan de hand daarvan kunnen we bepalen binnen welk gebied de locatie ligt die hij na Kelo’s heeft bezocht.’

‘Dat is een enorm gebied. Waarschijnlijk bijna het hele eiland.’

‘We kunnen dingen uitsluiten. Er zitten verse kiezelsteentjes in het ban-

denprofiel. Verpulverd zandsteen. De kans is groot dat hij op een of ander bouwterrein is geweest. Het gaat misschien een tijdje duren, maar we komen er wel achter.' Watanabe schoof de krant naar de andere kant van het bureau. 'En ondertussen... zou ik zeggen dat de kranten gelijk hebben. Een drievoudige zelfmoord, en daarmee is de kous af. Voorlopig, tenminste.'

1

DIVINITY AVENUE, CAMBRIDGE 18 OKTOBER, 13:00

In het biologielaab op de eerste verdieping liet Peter Jansen, drieëntwintig, langzaam de metalen tang in de glazen bak zakken. Vervolgens greep hij de cobra met een snelle beweging achter zijn schild. De slang siste nijdig. Jansen stak zijn hand in de bak, pakte het dier stevig vast en bracht de kop naar de melkbeker. Hij veegde het membraan schoon met een in alcohol gedrenkt wattenstaafje, drukte de tanden erdoor en zag hoe geelachtig gif omlaag sijpelde langs het glas.

De opbrengst was teleurstellend: maar een paar milliliter. Als hij voldoende gif voor zijn onderzoek wilde verzamelen, had hij minstens zes cobra's nodig, maar het lab had geen plaats voor meer dieren. Er was een reptielenkwekerij in Allston, maar de dieren daar waren vaak ziek. Peter wilde zijn slangen in de buurt hebben om hun gezondheid in de gaten te kunnen houden.

Gif raakte gemakkelijk verontreinigd met bacteriën. Daarom gebruikte hij een wattenstaafje met alcohol en stond de melkbeker op ijs. Peters onderzoek betrof de bioactiviteit van bepaalde polypeptiden in cobragif. Zijn werk maakte deel uit van een uitgebreid researchprogramma op het gebied van onder andere slangen, kikkers en spinnen, die neuroactieve gifstoffen produceerden. Zijn ervaring met slangen had hem tot 'gifexpert' gemaakt. In die hoedanigheid werd hij af en toe ingeschakeld door ziekenhuizen die advies nodig hadden aangaande exotische beten. Dat had tot enige jaloezie geleid onder de andere doctoraalstudenten in het lab. Ze waren erg competitief ingesteld en hadden het direct door als iemand van hen aandacht kreeg uit de buitenwereld. Hun oplossing was klagen dat het te gevaarlijk

was om een cobra in het lab te houden en dat het dier daar eigenlijk helemaal niet thuishoorde. Ze spraken over Peters onderzoek als ‘werken met enge onderkruipsels.’

Maar dat interesseerde Peter allemaal niet. Hij gedroeg zich opgewekt en neutraal. Hij kwam uit een academisch gezin en nam alle kwaadsprekerij met een korrel zout. Zijn ouders leefden niet meer. Ze waren omgekomen toen hun vliegtuigje was gecrasht in de bergen van Noord-Californië. Zijn vader was professor in de geologie geweest aan de universiteit van Davis en zijn moeder had gedoceerd aan de medische faculteit in San Francisco. Zijn oudere broer was natuurkundige.

Peter had juist de cobrabak weer afgesloten toen Rick Hutter naast hem kwam staan. Hutter was vierentwintig en etnobotanicus. Hij deed onderzoek naar analgetica in de bast van regenwoudbomen. Rick droeg zoals gewoonlijk gebleekte jeans, een denim shirt en zware laarzen. Hij had een getrimde baard en een eeuwige frons. ‘Ik zie dat je geen handschoenen aanhebt,’ zei hij.

‘Nee,’ zei Peter, ‘ik ben ondertussen behoorlijk vertrouwd-’

‘Toen ik veldwerk deed, waren handschoenen verplicht,’ zei hij. Rick Hutter liet geen gelegenheid voorbijgaan om anderen in het lab eraan te herinneren dat hij zelf ook veldwerk had verricht. Hij liet het klinken alsof hij jaren in een uithoek van het Amazonegebied had doorgebracht. In werkelijkheid had hij vier maanden onderzoek gedaan in een nationaal park in Costa Rica. ‘Een drager in ons team droeg geen handschoenen en wilde een steen oppakken. Bam! Gebeten door een *terciopelo. Fer-de-Lance*, twee meter lang. Ze moesten zijn arm amputeren. Hij heeft geluk gehad dat hij het überhaupt heeft overleefd.’

‘Uh-huh,’ zei Peter in de hoop dat Rick weer zou vertrekken. Hij mocht Rick, ondanks het feit dat hij de neiging had iedereen zijn mening op te dringen.

Iemand in het lab die echt een pesthekel aan Rick had, was Karen King. Karen, een lange jonge vrouw met donker haar en hoekige schouders, studeerde spinnengif en spinnenwebben. Ze hoorde hoe Rick Peter de les las over slangenbeten in de jungle en kon zich niet beheersen. Ze stond te werken achter een laboratoriumtafel en snauwde over haar schouder: ‘Je zat in een vakantiehuisje in Costa Rica, Rick. Weet je nog?’

‘Bullshit. We hebben in het regenwoud gekampeerd-’

‘Wel twee hele nachten,’ onderbrak Karen, ‘totdat de muskieten jullie het huisje weer injoegen.’

Rick schonk Karen een dreigende blik, en zijn gezicht werd rood. Hij opende zijn mond om wat te zeggen, maar bedacht zich. Want er viel niets